

1 kontakt

med

B A P T I S T K I R K E R N E

Nr. 5

August
September

2012

Hvad Gud fortsætter med at gøre i os

Gud skaber stadig. En vedvarende skabelse! Bl.a. ved at efterår og høst følger efter forår og sommer, en kilde til taknemmelighed og lovprisning. Og ved at Gud former og færdiggør os. Læs her hvordan Gud kommer på arbejde med os, og på side 3 om hvordan vi kommer på arbejde med Gud.

Sabbatten er den sidste dag i en række arbejdsdage, som Gud alle har erklæret for gode. Sammenhængen, i hvilken sabbatten er placeret, er arbejde, hvilket understreges tre gange med ordene: "det arbejde, han havde udført" (1. mos 2,2) "alt det arbejde, han havde udført (2,2) og "alt det arbejde, han havde udført, da han skabte" (2,3). Men sabbattens specielle karakter tilkendes ved de fire verber: Gud *var færdig*, med sit arbejde... han *hvilede*... Gud *velsignede* sabbatten og *helligede* den.

Disse verber fører os længere end til selve arbejdspladsen. Der er mere ved arbejde end arbejde – der er Gud: Gud gjorde det færdigt; Gud hvilede; Gud velsignede; og Gud helligede. Arbejdspladsen er

ikke hele livet. Men uden sabbatten, hvorved Gud går ud over arbejdspladsen (men ikke bort fra den), bliver arbejdspladsen hurtigt tømt for nogen fornemmelse af Guds nærvær. Arbejdet bliver et mål i sig selv. Det er dette "mål i sig selv", som gør en arbejdsplads uden sabbat til grobund for afguder. Vi skaber afguder på vores arbejdspladser, når vi indskrænker vores relationer til funktioner, vi kan klare. Vi skaber afguder på vores arbejdspladser, når vi indskrænker arbejdet til, hvad der passer vores ego, og hvad vi har kontrol over...

[Som kristne, der ønsker at leve Kristus ud i hverdagen, er vi] interesserede i at Gud og Kristus bliver dannet i os. Vi er interesseret i åndelig dannelse-ved-opstandelse.

Sabbatten drejer sig ikke i første række om os, eller hvordan den gavner os. Den drejer sig om Gud, og hvordan Gud danner os. Det handler ikke i første række om, hvad vi gør eller ikke gør. Det handler om Gud, som færdiggør, hviler, velsigner og helliger. Det er alt sammen noget, vi ikke ved særlig meget om. Det går over hovedet på os, men er alligevel noget, vi kan erkende og deltage i. Sabbatten betyder, at vi standser og er stille længe nok til at se med åbne øjne, med forundring – opstandelsesforundring. Som vi står eller sidder med overrasket og åben modtagelighed for, hvad der ligger uden for vores fatteevne, bliver vores sjæle formet af, hvad vi ikke kan oparbejde eller tage kontrol over. Vi bliver modtagelige

for og kommer ind i, hvad Gud fortsætter med at gøre i os, i den sammenhæng vi arbejder i og på vores arbejdsplads. Kristne kalder det opstandelse.

Fra bogen *Lev i opstandelsen* af Eugene H. Peterson.

Ind imellem er det, som om selv naturen lovpriser vor skaber. Dette billede er taget i det tidlige forår. Det virker næsten, som om træet i glæde over det tilbagevendende forår bøjer sig og i taknemmelighed rækker sine hænder mod himlen.

Hans herlighed dækker himlen,
jorden er fuld af hans pris; Hab 3.3

Lovpris ham for hans væld,
lovpris ham for hans storhed! Sl 150,2

»Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre,
hele jorden er fuld af hans herlighed!«

kontakt Kirkeblad for 6 danske baptistmenigheder
103. årgang

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf.: 8661 4777, beck@paradis.dk

Layout: Jan Carstens, Glentevej 10, 8800 Viborg, tlf.: 2165 2198, c@rstens.eu

Regnskab: Jens Anker Næsby, tlf.: 3049 9660, jens.anker@naesby.dk

Tryk: Born Grafisk Tryk, Viborg

Eftertryk efter forudgående tilladelse er mulig.

Baptistkirken i Danmark - Lærdalsgade 7, st. tv. 2300 København S - www.baptistkirken.dk

Når du vil bede.

August

Hellige Ånd,
på dage med glæde
såvel som på dage
med kampe,
genopliver du altid i os
en enkel bøn,
fra evangeliets kilder.
Og du giver os hjertets fred
under alle forhold.

September

Jesus, vor fred,
i dit evangelium
siger du til os,
at når vi er samlede
i dit navn,
er du midt i blandt os.
Dit nærvær er usynligt,
men ved Helligånden
bor du altid i vore hjerter.

Br. Roger af Taizé

Vedvarende skabelse og evig frelse

Hvis vi tror på det evige liv, hvorfor så interessere sig for vor planets skæbne?

I evangeliet møder vi håbet om det evige liv. Bibelen taler på denne måde for at fortælle os, at der er noget udover vort jordiske liv; Guds kærlighed er ikke begrænset til vores eksistens hernede. Hebræerbrevets forfatter skriver, at vi ”søger et fædreland” og længes efter ”et bedre fædreland, nemlig det himmelske” (Hebr. 11,14;16). Så gennem Jesu liv og især hans opstandelse, inviterer Gud os til et liv, der rækker ud over dette liv.

Derfor kunne en interesse for planetens skæbne synes sekundær: Er det ikke meningsløst med alle midler at søge at beskytte en natur, som er her i dag, men er borte i morgen? Man kunne endda spekulere på, om ikke det at gøre sig mange anstrengelser for at tage vare på planeten kunne indikere en mangel på håb om det evige liv... Men modsat, det *ikke* at være optaget af denne jord, betroet os af Gud, synes at indikere en mangel på respekt for Guds skaberværk. Nogle mennesker, der er overbeviste om, at deres liv ikke har no-

gen mening, kommer til det punkt, hvor de ikke længere tager vare på sig selv, men har en selv-destruktiv holdning. Det samme kunne siges om en forvirret menneskeslægt, der ikke længere har respekt for naturen.

Det at stole på det evige liv bliver derfor i stedet et kald til at værne om Guds skabning nu. Hvis Gud finder os værdige til at være genforenet med ham for evigt, viser det utvivlsomt, at vore liv her på jorden også har en uvurderlig værdi, og med det hele skabningen i konstant genfødsel for ”hele skabningen sukker og vander” (Rom 8,22) sig af fødselsveer. Vedvarende skabelse og evig frelse er én og

samme handling af én Gud, der aldrig hører op med at manifestere sin kærlighed til alle mennesker.

Det at tro på det evige liv kan derfor ikke være i modstrid med at tage vare på naturen. At vente på efterlivet lovet af Gud indebærer faktisk en respekt for det her-og-nu, som allerede er givet af ham. Han er den ene, der fylder hele universet ”for Herren jeres Gud er Gud både oppe i himlen og nede på jorden” (Jos 2,11). Vores tilstedeværelse i denne verden har mening, og håbet om det evige liv gør kun denne mening endnu dybere. Evangeliet kalder os til at elske vores næste **og til forundring:** Det er grund nok til at tage vare på den skabte verden. Min opførelse har også konsekvenser for mine brødre og søstre i den menneskelige familie og for kommende generationer.

Guds skabning ønsker at leve, nu og for evigt. Som Albert Schweitzer sagde ”Jeg er liv, der vil leve, omgivet af liv, der vil leve.” Evigt liv er et løfte, som holder os årvågne, et ansvar for dagen i dag.

Fra ”Taizé breve” 2012/2.
Oversættelse Poul A. Beck